

Sikolt a múlt 2012.11.04

Szerző Administrator
2012. november 06.
Utolsó frissítés 2012. november 06.

Sikolt a múlt Ártatlan áldozatokra emlékeztek

A cikkhez kapcsolódó képek:

Nemzeti gyás

Kovászna megyei lelképásztorok, szervezetek, politikai pártok és civilek népes tömege emlékezett meg az 1944. augusztus 23-ai román átállás után Erdély területéről a barcaföldvári gyűjtőtáborba hurcolt és ott elpusztult ártatlanokról.

A jogtalanul összefogdosott és a kegyetlen körülmények miatt életüket veszítő emberek ezrei az égvilágon semmit sem követtek el, viszont volt egy akkor megbocsáthatatlannak számító „bűnük”, a származásuk, ugyanis nem román, hanem magyar, szász, sváb és német anya szülte őket.

Szomorú, egyben tragikus, hogy a becstelen és igazságtalan halál után az áldozatok jelenleg sem nyugodhatnak őket megillető környezetben, ugyanis szeméthegek és földkupacok veszik körbe a szovjet hadifoglyoknak is örök szállást biztosító kegyhelyet. Ha másképp nem megy, talán a magyar és orosz nagykövetségek bevonásával tehetnének valamit pártjaink e szégyenletes állapot felszámolása érdekében.

A helyszínen immár tizenharmadik alkalommal gyűltek össze kegyeletüket leróni és imádkozni mindazok, akik fontosnak tartják a múlt borzalmaira való emlékezést és emlékeztetést annak érdekében, hogy hasonló cselekedetek a jövőben többet soha ne fordulhassanak elő. A jelenlévőket Nagy János hídvégi lelkész köszöntötte, nem véletlenül, ugyanis az emlékhely kialakítása elődje, a most már Uzonban szolgáló Ungvári Barna András és az általa vezetett gyülekezet érdeme. Ez utóbbi ünnepi beszédében megemléltette: a barssóiak kérésére a főhajtás időpontját azért tették november negyedikére, hogy egyúttal az 1956-os magyarországi forradalom és szabadságharc áldozatairól is megemlékezhesse. Befejezésül, az általa már megszokott módon, egy áldozat visszaemlékezéseiből idézett, az idén az ugyancsak szárazajtai, de élete nagyobb részét Köpecen leélő id. Józsa László Benkő Levente újságíró által lejegyzett vallomásából.

hallgatóság figyelmét, hogy az a nép, amely nem tud megelégedni azzal, amit a történelem folyamán a Jóistentől ajándékba kapott, nem igaz nép. Amelyik pedig a máséra áhítozik, amelyiknek a sok sem elég, s a nála gyengébbnek a javaira tör, bűnt követ el.

Kosztai István evangélikus lelkész felszólított: ne adjuk fel önmagunkat, ne mondjunk le mindarról, ami identitásunkat meghatározza és biztosítja, hiszen mi ma is őseink földjén élünk, nem hagytuk el azt, hanem a határok léptek át fejünk fölött, egyik napról a másikra. Hagyjuk tehát a siránkozást és panaszkodást, építsünk inkább házakat, az anyák pedig szüljenek gyermekeket, mert csak így maradhatunk meg. „Istenünk, bizonyára meghallgattad az itt szenvedettek imádságát, és hisszük, hogy a kitartást és állhatatosságot a félelemtől való mentességgel viszonzod, s ekképp a szabadabbá vált embert megtanítod arra, hogy felelősséggel mindig tartozik, másokért is” – fohászkodott az Úrhoz Szász Ferenc unitárius lelkész. Török Levente fiatal brassói katolikus káplán a táborban szenvedett és elpusztult foglyokért imádkozott.

Befejezésül a kegyetlenségeket elszenvedők egyetlen ma is élő társa, a 87. életévét betöltött, szárazajtai Nagy Imre szólt az egybegyűltekhez, könnyes szemmel, de messzire csengő, érces hangon idézve fel fogolytársai emlékét és közösen átélte szenvedéseiket. Az elhangzott beszédek után koszorúzás és himnuszaink elénekélése következett. Az amúgy is bensőséges hangulatú ünnepséget az ürmösi kórus fellépése és a háromszéki Történelmi Vitézi Rend, valamint Volt Politikai Foglyok Szövetsége tagjainak jelenléte tette még emelkedettebbé.

Bedő Zoltán